

— Μοῦ ἔλεγε γιὰ τὴ μυωπία σου . . . ἀλλὰ τί ὠφελεῖ;
ἐσὺ εἶται ἀπαρηγότητος καὶ τόσον δυστυχής!

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! λέγε, Φανή. Μὲ πνίγεις ἔτσι.

— 'Αφοῦ ἐπιμένεις, ίδού· μοῦ ἔλεγε: Δὲν φαντάζεσαι,
ἀδελφή μου, πῶς ἀγαπῶ τὴν Φλώρα· εἶνε τόσον καλή, τόσον
ἀγαθή, τόσον ἀξιέραστος! Τί εὔγενής ψυχή, τί συμπαθητική
μορφή! Καὶ πόσον τῆς δίδει μιὰ κάποιαν ίδιαιτέραν ἔκφρασιν
ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο ἐλάττωμα τῆς μυωπίας! Σὰν νὰ τῆς
προσθέτει κάτι τι τὸ προκλητικόν, τὸ ἀσύνηθες, τὸ ἵπποτι-
κόν. Δὲν ξέρεις, πῶς μὲ τρελλάσινει αὐτό! Έγὼ πάντοτε
ώνειροπόλουν γυναῖκα μὲ τὸ ἀπλανές ἐκεῖνο καὶ ἀδέβαιον
βλέμμα· γυναῖκα, ἡγαγκασμένην νὰ σκύθῃ γιὰ νὰ μοῦ μι-
λήσῃ, νὰ κλείῃ τὰ βλέφαρα μ' ἐκείνην τὴν ἀμύμητον χάριν,
νὰ ἀνοίγῃ ἐντείνουσα τὰ μεγάλα της καὶ περίεργα μάτια,
νὰ

* * *

‘Ο μικρὸς ποῦς τῆς Φλώρας ἔπαυσε νὰ τύπτῃ ξηρῶς τὸ
ξῆδαφος· αἱ χεῖρες ἥσυγασαν· τὸ μειδίαμα ἐπεφάνη εἰς τὰ
χεῖλη· τὸ πρόσωπον ἥθριασε· οἱ δέθαλμοὶ ἤκτινοδόλουν.

‘Η θύελλα εἶχε παρέλθει· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν.

[Ἐλευθέρα μετάφρασις]

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

ΓΝΩΜΑΙ

‘Ο χειρότερος δοῦλος δὲν εἶνε ὁ ὑποτασσόμενος εἰς δεσπότην, ἀλλ’ ὁ
ὑποκείμενος εἰς τὴν ίδιαν αὕτου ἀμάθειαν καὶ τὸν ίδιον ἐγωισμόν.

* * *

‘Η αἰτία, δι’ ἥν τόσον δλίγα συνοικέσια εύδοκιμοῦν, εἶνε ὅτι αἱ νεάνι-
δες δαπανῶσι τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ στήνωσι δίκτυα καὶ ὅχι εἰς τὸ νὰ
κατασκευάζωσι κλωσία.